

GEGUŽĖ * 2001 * MAY

VOL 52/NR. 5

EG L U T Ė

GEGUŽĖ / MAY / 2001 Vol. 52 / Nr. 5

TURINYS

- 1 MOTINOS DIENA, *Ramutė Skučaitė*
- 2 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 6 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 8 IŠ PASAKŲ SKRYNIOS
- 12 MAMYTĖ, *Balė Voveraitė*
- 13 IŠ ISTORIJS LOBYNO
- 18 MŪSŲ KŪRYBA
- 23 KIŠKIS, *Ramutė Skučaitė*
- 26 MARIJA ŽMONIŲ GYVENIME
- 29 AR ŽINAI?
- 31 GALVOSŪKIAI
- 33 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Pirmas viršelis: dail. Konstancija Petrikaitė - Tulienė

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus: prenumerata - 15 US dol., (Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

MOTINOS DIENA

Ramutė Skučaitė

*Mamyte mylima,
Tu – laimės pasagėlė.
Mamyte, tu – daina,
Tu – mano pasakėlė.*

*Mamyte, tu šilta
Saulytė dieną blausią.
Tu – pievoj atrasta
Gėlytė raudoniausia.*

*Galėčiau daug vardų
Tau šiandien sumanyti.
Gražesnio nerandu
Už mieląjį – Mamytė.*

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

MOTINOS DIENA

Pirmasis gegužės mėnesio sekmadienis daugelyje pasaulio tautų paskirtas motinoms pagerbti. Jis pavadintas Motinos diena. Tai iš tikrųjų yra gana „jauna, nauja“ šventė, pradėta švęsti 1908 m. Filadelfijoje, JAV-se. Amerikoje šį šventę švenčiame gegužės mėn. antrąjį sekmadienį. Šiais metais – gegužės mėnesio 13 d. Atsikūrus nepriklausomai Lietuvai, Motinos diena buvo taip pat švenčiama platesniu mastu: pirmiausia didesniuose miestuose ir miesteliuose, įvairių organizacijų rūmuose, o paskui visame krašte.

Motinos dienos šventė lietuviams buvo labai artima. Nuo seniausių senovės laikų motina Lietuvoje yra gerbiama, vertinama ir mylima. Nepriklausomos Lietuvos konstitucijoje (1922 m.) taip rašoma apie motiną: „Motinystė yra ypatingoje valstybės globoje“ (XIII sk., 98 str.). 1529 m. Lietuvos Statute numatyta, kad vaikai turi globoti tėvą, motiną senatvėje.

Lietuvių meilė ir pagarba motinai atsispindi liaudies kūryboje, kur

ypač gausu dainų apie „motulę sengalvėlę“, motinos gerumą, rūpestį savo vaikais ir našlaitėlių skausmą, netekus tos gerosios mamytės. Motinos rūpestis savo vaikais nesibaigia net su jos mirtimi. Dainose ir pasakose mirusi motina pataria vaikams, verkiantiems prie jos kapo, juos aplanko, pavirtusi paukšte – gulbe arba kregždėle – globoja, apglėbdama šakomis, jos vėlei perėjus į kapinėse augantį medelį.

Meilę ir pagarbą motinai liudija taip pat lietuvių kalba. Motinai pavadinti turime apie 80 žodžių, pvz.: *motulė, mamytė, mamutė, mamulytė, motinytė, motinėlė, motušė, motušėlė, mamyčiukė, motušaitė, mamelė, mamučiuokė, mamutėlė, mama, motina, motulė, motulėlė* ir t.t.

Tautinio Lietuvos atgimimo laikotarpiu (XIX a. pabaigoje ir XX a. pradžioje), ypač spaudos draudimo metais (1864-1904) turime lietuvių motiną, stovėjusią tikėjimo ir lietuviybės sargyboje. Ji mokė vaikus poterėlių, tikėjimo tiesų; ji mokė juos lietuviškai skaityti iš uždraustos maldaknygės, lietuviško elementoriaus. Mokė slapta, besidairydama į langus, ar nešmėkštels kieme rusų žandaro kepurė. Iš šio laikotarpio turime pasakojimų ir literatūros apie karžygiškas knygnešių motinas, apie „motulę prie ratelio“, kuri viena ranka suka ratelį, verpdama siūlus, o kita rodo vaikučiui raides elementoriuje, kad jis išmoktų lietuviškai skaityti ir būtų „šviesus žmogus“.

O kiek dainų, legendų, pasakų sukurta apie partizano motiną, kovojusią, kentėjusią kartu su savo vaikais Antrojo pasaulinio karo pabaigoje, kai tūkstančiai lietuvių partizanų kovėsi ir žuvo okupuotoje tėvynėje.

Tai diena, kai motinai parodoma ypatinga pagarba, padėka ir meilė.

Ji apdovanojama gėlėmis ar kitokiomis dovanėlėmis. Vaikai stengiasi mamytę pasveikinti, atlikti už ją įvairius smulkius darbelius, kad tas sekmadienis taptų motinai poilsio ir džiaugsmo diena. Lietuvoje buvo įprasta, kad vaikai, sveikindami mamytę, padeklamuoja eilėraštį, padainuoja dainelę. Motinos vieta prie šeimos stalo yra papuošiama gėlėmis.

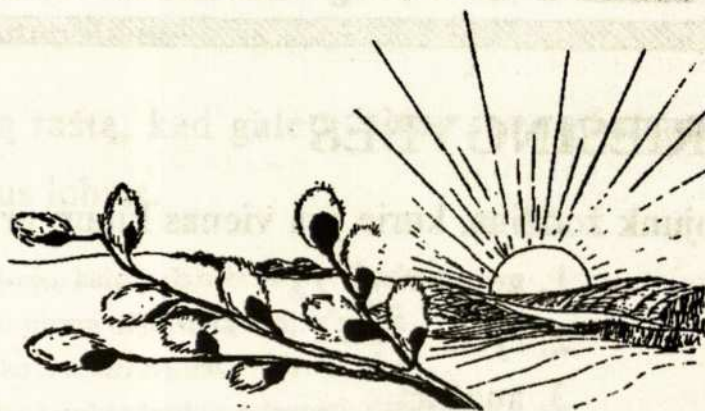
Gegužės mėnuo Lietuvoje buvo taip pat skirtas Dievo Sūnaus Motinos Marijos garbei. Tai gražiausias Lietuvos metų mėnuo: visur žydi, žalia, šilta. Kiekvieną vakarą visose bažnyčiose vykdavo gegužinės pamaldos, kurių metu giedama Švč. Mergelės Marijos litanija. Kadangi ne visi žmonės, užimti kasdieniniais ir lauko darbais, galėdavo dalyvauti pamaldose, tai litanija buvo kalbama arba giedama namie. Kiekvieną vakarą visa šeima rinkdavosi prie Marijos paveikslo, visą gegužės mėnesį papuošto gėlėmis, uždegdavo žvakę ir meldavosi. Bendra kasdieninė malda suartindavo šeimos narius, surišdavo juos ypatingai šiltais, stipriais ryšiais ir palikdavo vaikams gražiausius prisiminimus visam gyvenimui.

*Paimtas iš Danutės Bindokienės knygos
„Lietuvių papročiai ir tradicijos“*

KAČIUKAI

Atėjo pavasaris. Saulė negailestingai tirpdė sniegą. Ant medžių šakelių augo pumpurėliai, kurie vieną dieną turėjo virsti lapeliais.

Staiga vienas medelis ėmė ir pražydo! Na ne, tai nebuvo gėlių žiedai. Tai buvo švelnūs švelnūs pūkuoti pūkuoti pumpurėliai.

— Ak, kaip smagu vėl susitikti! – tarė vienas pumpurėlis, dairydamasis aplinkui.

— Žiūrėk, kaip viskas paaugo! – tarė kitas.

— Ei, pažvelkit, koks ten urvelis? – įsiterpė trečias.

O tame urvelyje gyveno pelytė. Ji buvo labai mažutė ir bailutė. Bet kai išgirdo triukšmą, nutarė išlįsti iš savo namelio ir pasižiūrėti, kas čia kalba. Pelytė iškišo galvytę ir nedrąsiai paklausė:

— Kas jūs tokie?

— Mes kačiukai, kačiukai, kačiukai, – vienas per kitą atsakė švelnūs pumpurėliai.

Pelytė tą pačią akimirką būtų sprukusi į urvelį, nes gerai žinojo savo priešų vardą, bet vienas pumpurėlis garsiau už kitus šūktelėjo:

— Kvailute, mes nesikandžiojam, mes net nevaikštom, nebijok mūsų!

Ir pelytė nurimo, nes suprato, jog jos priešai katinai nieko bendra neturi su šitais švelniais, mieliais kačiukais.

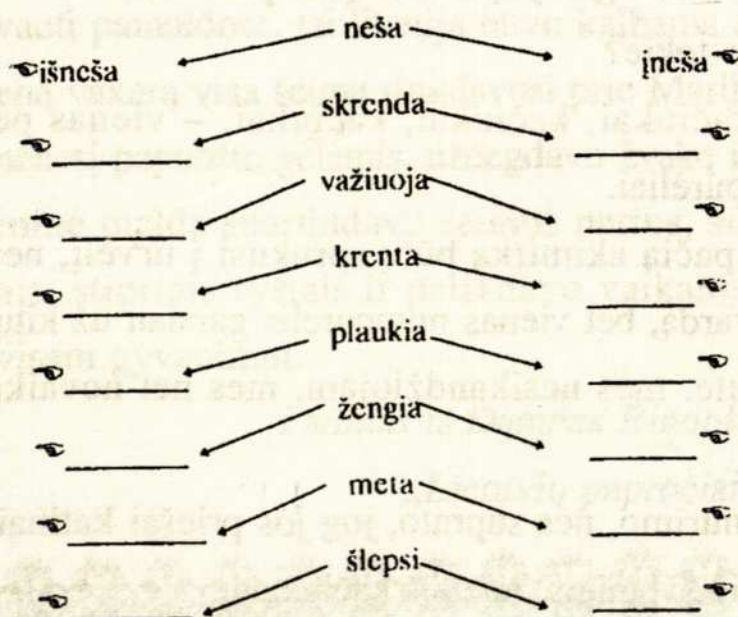
LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

PRIEŠINGYBĖS

Sujunk žodžius, kurie yra vienas kitam priešingi.

1. geras	a. šaltas
2. rytas	b. liūdnas
3. augštas	c. sausas
4. plonas	d. blogas
5. platus	e. vakaras
6. žiema	f. siauras
7. šiltas	g. storas
8. šlapias	h. vasara
9. sveikas	i. žemas
10. linksmas	j. ligonis

Padaryk naujų žodžių su priešdėliais iš-, į-.

IS PABAKU EKRYNIO

Užduotys, keičiant raides simboliais.

Linkukas sugalvojo slaptą raštą, kad galėtų visas savo paslaptis susirašyti, pvz., apie užkastus lobius.

1. Iš pradžių jis sugalvojo, kaip pažymės A: Δ . Raidę Š pažymėjo $\odot$. Užrašė pirmą užšifruotą žodį: $\Delta \odot$.

2. Linukui labai patiko Š užšifravimas, bet A nelabai.

Todėl jis sugalvojo dar kitokių ženklų A žymėti: .

. Tada paraše: ir .

3. Linukas sugalvoja užšifruoti žodį MAMA. Pabandyk vietoj jo atlikti šį darbą.

4. Linukas užšifravo žodį. Tada žodis atrodo taip:

Šifras: — V, — S, — R. Koks čia žodis?

5. Užsifruok žodį VASARIS. Kaip pažymėsi I, sugalvok pats.

6. Sugalvok žodį ir jį užšifruok savais ženklais.

7. Mergaitės atrado Linuko dienoraštį. Jame buvo įdėtas lapas su šifru. Tačiau pamačiusios tekstą jos tik pakraipė galvas ir padėjo dienoraštį atgal į Linuko kuprinę.

Linuko dienoraščio ištrauka:

Šifras:

♡ - M

O - N

— 1 —

 $\Theta_0 = B$

66

□

 — P —T

— K

— D

— 1 —

4

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

KIŠKUČIAI

Vieną sykį Kiškienė Ilgausė susiruošė į mišką aviečiauti. Linksmi klegėdami kartu straksėjo ir jos mažieji išdykėliai – Greitukas ir Gerutė. Toje kelionėje Kiškienei su nenuoramomis buvo tikras vargas. Ilgausė nuolat turėjo dairytis ir šūkčioti.

— Greituk, palauk, neskubėk! Gerute, kur tu? Išlįsk!

Bet kiškučiams mamos šūkavimai buvo nė motais. Tai Gerutė pakuteno smilga Greituko pėdutes ir abu kvatodami raičiojosi po samanias, tai žiūrėk, jie jau toli priekyje – susirietę į kamuolėlius rieda nuo kalniuko...

— Varge, varge! – dūsavo Kiškienė. — Na ir neklaužados!..

O štai ir avietynas. Ilgausė pasistiebė, letenėlėmis prisirpusias uogas skina, į krepšelį deda. O Greitukas su Gerute... Gal tu manai, kad ir jie uogeles rinko? Ach, ne... Jie susirado didelį skruzdėlyną. Snukučius suglaudė, akyles išpūtė ir atsistebėti negalėjo: kur tos skruzdės nuolat skuba? Štai tempia įsirėžusios didelį šapą, apsisukusios bėga atgal ir tempia dar vieną...

— Mamyte, kodėl jos taip daro? – pasmalsavo Gerutė.

— Skruzdėlytės labai darbščios, – paaiškino Ilgausė. — Jos nuolat ką nors dirba – šapus nešioja, namelius stato...

— Ir aš noriu šapus nešioti! – pasisiūlė Greitukas.

Mama Ilgaausė nusijuokė:

— Tu geriau padėk uogeles rinkti, o šapus tegu renka pačios skruzdėlytės, jos geriau moka skruzdėlyną statyti...

Susigėdo Greitukas ir Gerutė: skruzdėlytės tokios mažutės, o kiek dirba! Ilgai nelaukdami ėmė jie avietes rinkti ir riešukučiomis į krepšelį pilti. Greitai pririnko pilną!

Iš tų aviečių mama Ilgaausė išvirė labai kvapnaus kisieliaus. Kiškučiai gėrė ir džiaugėsi:

— Kaip skanu! Rytoj vėl bėgsim uogauti!

PAMOKŲ RUOŠIMO MAŠINA

Vytautas Račickas

Mikė viską o viską atiduotų, kad tik nereikėtų pamokų ruošti. Kitaip sakant, kad nereikėtų mokytis.

Mikė žino: yra daug visokiausių mašinų. Yra skalbimo mašina, yra spausdinimo mašina, yra kuliamoji. Yra mašina, kuri nupjauna žolę, yra dulkių siurblys, yra mėsmaalė, yra bulviakasė.

Po galais, nejaugi niekas iki šiol nesugalvojo mašinos, kuri Mikei pamokas paruoštų?

— Yra tokia mašina, – sako Juozapėlis.

— Tikrai? – nenori patikėti Mikė.

— Kaip mane gyvą matai.

— Tai ją tikriausiai japonai išrado?

— Jokie ne japonai, – sako Juozapėlis.

— O kas?

— Bušmėnai.

— O kur tie bušmėnai gyvena?

— Nebėra. Nei bušmėnų, nei Bušmėnijos, – aiškina Juozapėlis. — Jie gyveno keliasdešimt tūkstančių metų iki šumerų, o šumerai – penki tūkstančių metų iki Kristaus.

— Oho, kaip seniai, – stebisi Mikė. — Bet jų sugalvota stebuklinga pamokų ruošimo mašina vis dėlto išliko?

— O kaipgi!

— Kur nors muziejuje? – klausia Mikė.

— Jokiamė ne muziejuje, – sako jam Juozapėlis, — o pas mano dėdę, kuris Kaune gyvena.

— Tai gal jis galėtų tą mašiną man paskolinti?

— O jeigu tu, Mikuti, ją sugadinsi?

— Nesugadinsiu. Garbės žodis! Saugosiu kaip savo akį. Tegu tik pamokas kuo sąžiningiausiai ruošia.

Po kurio laiko Juozapėlis atneša Mikei tokį daiktą – ne tai kepurę, ne tai motociklininko šalną.

— Bet ar aš mokėsiu šita mašina naudotis?

— Tai labai paprasta, – paaiškina Juozapėlis. — Vakare, prieš miegą, užsidedi ant galvos pamokų ruošimo mašiną, atsisėdi prie stalo, perskaitai, kas rytdienai užduota ir nenusiėmęs pamokų ruošimo mašinos eini miegoti...

Šitaip Mikė pamokas ruošė gal dvi savaites. Oi, atsiprašau, pamokas ruošė mašina. Bet vieną dieną Mikė atneša ir atiduoda bušmėnų išradimą Juozapėliui.

— Gali gražinti šitą nesąmonę savo dėčkiui.

— Ar jau nebereikia? – klausia Juozapėlis.

— Geriau pamokas ruošiu savo galva, užtat naktį miegosiu kaip visi žmonės, – paaiškina Mikė.

Na, matai, Mikuti, ne toks jau kvailas tas bušmėnų išradimas...

MAMYTĖS RANKOS

Man gera liesti Tavo rankas, mamyte!
Jos švelnios ir mielos. Rankos kvepia
duona, pienu ir medučiu.

Man smagu matyti, kaip jos pluša. Tavo
rankos vikrios ir darbščios. Vakar jos
mikliai minkė tešlą ir kepė sausainius. Visi
kambariai, net ir kiemas pakvipo cinamono
meduoliais. Šįryt rankos rūpestingai palaistė
gėles. Labiausiai gaiviu vandenėliu
apsidžiaugė kaktusas ir atsidėkodamas
išskleidė didelį rožinį žiedą.

Man gaila mamytės rankų. Kai ji netyčia įsiplovė pirštelį, man
širdelę suspaudė – net pravirkau. Bet greitai nurimau ir atnešiau iš
vaistinėlės tvarstį. Aš juk noriu būti gydytoja. Visų pirma mamos
gydytoja. Jei mamai suskaus galvą, aš ant kaktos uždėsiu rankutę – ir
skausmo kaip nebūta! Jei mamai bus liūdna, aš nusišypsosiu, – ir ji
tuoj pat pralinksms!

Mano rankutės nori būti panašios į mamos rankas. Kai šiandien
įteikiau Tau puokštę žibuoklių, Tu apkabinai mane ir pabučiavus
pasakei:

— Ačiū! Tai gražiai tavo rankutės sudėliojo pirmąjį pavasario
puokštę!..

Gal mano rankutės jau panašios į Mamos rankas?..

MAMYTĖ

Balė Voveraitė

*Aš savo mamytę
Myliu taip labai,
Kad nè apsakyti
Kaip – nebežinai...*

*Ji mane augina,
Lepina gana –
Tai širdis auksinė
Meilės kupina!*

*Jai gyventi duoki,
Dieve, kuo ilgiau –
Nes tokios mamytės
Nesurast daugiau...*

IŠ ISTORIJS LOBYNO

SUNKI PAREIGA

Vilnius ruošėsi iškilmėms. Iš visos Lietuvos į sostinę plaukė didikai ir bajorai pagerbti didžiosios kunigaikštystės valdovo. Ta proga toli už miesto ribų, apsuptą ištikimos karaimų sargybos, Vytautą iškilmingai pasitiko aukštakepuriai vyksupai ir žilagalviai didikai. Jie palydėjo valdovą žmonių prigužėjusiomis gatvėmis iki Žemutinės pilies vartų, o paskui nuskubėjo prie Katedros, kur po iškilmingų pamaldų turėjo įvykti didžiojo kunigaikščio karūnavimas Lietuvos karaliumi...

Vytautas tos garbės netroško. Niekada nieko neprašė ir nemaldavo... Tačiau Lucko suvažiavime priėjo pats jo šviesybė Rymo imperatorius ir Vengrijos karalius Zigmantas ir pasiūlė karūną. Atskubėjęs Jogaila karštai pritarė:

— Ką gi, – sveikinamas tada šypsojosi Vytautas, — per tuos metus ne tiek buvo iškentėta, ne tiek buvo prarasta ir vėl atgauta... Gal nenumirsim ir nuo karūnos...

Paskui jie visi trys pasijuokė ir išsiskirstė. Ir tik šiandien, artėjant tai iškilmingai valandai, Vytautas tarytum prieš mūsų rimtai susimąstė. Daugiau kaip dešimt metų jis atkakliai kovojo su pusbroliu dėl savo tėvo palikimo, o priešai, tuo naudodamiesi, alino kraštą. Galiausiai, praradę baisybę žmonių ir turto, pusbroliai buvo

priversti taikytis: Lietuvą valdys Vytautas ir vadinsis Didžiuoju kunigaikščiu, o Jogaila bus Lenkijos karalius ir kartu tituluosis Vyriausiu Lietuvos kunigaikščiu.

Ne iš didelės meilės pusbroliui Vytautas tris kartus bėgo pas kryžiuočius ir tris kartus, atsimetęs nuo jų, degino ordino pilis. Kraštas buvo praskolintas ir užrašytas, skendo nelaimėse ir skurde, o už pagalbą riteriai jau buvo pasiėmę didesnę Lietuvos pusę, kaip užstatus savo tvirtovėse kalino kelis šimtus bajorų ir jų vaikų, jo seserį Ringailę, brolių Žygimantą, vaikus... Ir daugelis jau niekada nesugrįš namo...

Už lango staiga pakilo kažkoks šurmulyš. Jis pralėkė lyg vėjo gūsis, o paskui kartu su didėjančiu minios siutu ėmė augti ir tas keistas, pikta lemiantis riterių pentinų džeržgesys. Jis tik akimirka nuščiuvo prie durų...

— Valdove, karaliaus Jogailos įsakymu karūna sulaikyta, — pajuodęs nuo sunkios žinios ir kelio dulkių vytis vos laikėsi ant kojų.

„Dievas mato, aš jos ir neprašiau!“ — norėjo riktelėti kunigaikštis visiems, bet susilaikė.

Tuo metu į menę įsiveržę didikai griebėsi kalavijų ir ėmė šauktis dangaus keršto, tačiau valdovas pakėlė ranką ir tyliai peržvelgė susirinkusius. Negalėdami suprasti tokio pažeminimo, jie stovėjo nudelbę akis į žemę ir laukė valdovo žodžio. Pusė jų — Žalgirio karžygiai, narsūs riteriai, ištikimi bičiuliai... Tik reikia mostelėti jiems, tiktai ištarti stipresnį žodį, ir viskas nurūks kartu su žygio gaisrais ir dūmais...

— Arklius, – tepasakė Vytautas ir išjojo atgal į Trakus.

Karaimai – karaimų tautos žmonės

Rymas – Roma

Vytis – raitelis

Menė – svečių kambarys

Tą akimirksnį jis būtų galėjęs Jogailą suplėšyti į gabalus... Kas privertė jį šitaip padaryti? Kieno įsakymu, kieno valia?.. Ir staiga Didysis kunigaikštis suprato: iki šiol, pasirodo, jis viską darė ne sau ir toli gražu ne Lietuvai. Jis tik tarnavo savo ponui, savo šeimininkui, kuris taip pat nebuvo laisvas: tik spustelėjo Lenkijos didikai, ir Jogaila pasielgė kaip paskutinis niekšas...

Nuo tos minties jam taip suspaudė širdį, kad senas karys kniūbtelėjo balne ir aukštiekninkas nukrito žemėn. Antrą kartą! Dar vaikystėje, laipiodamas po gimtųjų Trakų mūrus, jis buvo nukritęs ant akmenų ir baisiai užsigavęs nugarą... Ir štai dabar, pabaigęs aštuoniasdešimtuosius metus...

Tarnai skubiai pakėlė jį nuo akmenimis grįsto vieškelio ir visą likusį kelią iš abiejų šonų prilaikė balne. Paskui paguldė prie šiltos sienos ant minkštų lokenų ir tyliai pasišalino...

Tik po kelių dienų į Trakus atvyko imperatoriaus Zigmanto legatai, atvežę jam Jogailos laiško nuorašą, kuriame juodu ant balto Vytautas buvo vadinamas Krėvos unijos laužytoju, norinčiu atplėšti nuo Lenkijos amžiams prie jos prijungtos Lietuvos ir Rusijos žemes.

Koks įžūlumas! Taip, buvo tokia unija, sudaryta bendrai kovai

prieš kryžiuočius, todėl jis nedvejodamas ją ir pasirašė, bet tik su sąlyga, kad ir Jogaila be lietuvių valios nepadarys nė vieno svarbaus žingsnio. Kaip lygūs su lygiais...

— Raštininką! – suriko jis ir, pagalvojęs valandėlę, ėmė diktuoti pilną apmaudo ir skausmo atsakymą. — Jūs pažeminot mus, lyg mes nebūtume laisvi ir nevaldytume Lietuvos pagal esamą tvirtą ir paveldėtą nuosavybės teisę. Ir jeigu mes norėtume, nei jūs, nei jūsų ponai ir patarėjai to niekada nepajėgtų uždrausti. Ir težino Jūsų šviesybė, kad jokios sutartys negali pakeisti mūsų valios, – Vytautas užsikosėjo ir, pamatęs ant baltos batisto skarelės paplūdusį kraują, staiga nutilo. — Nejaugi viskas? – vos ištarė ir vėl prapliupo kosuliu. Subėgę tarnai pakėlė jį ant rankų ir nunešė į plačią lovą. — Kokia dievų patyčia! – bumbėjo visiškai išsekęs Vytautas. — Aš visą amžių kariavau, ėmiau nelaisvėn kitus, pats būdamas vergas. Ir, pasirodo, viską dariau ne sau, ne Lietuvai, tiktai kitiems, kurie dėl jos ir kalavijo niekada nebuvo išsitraukę...

Kiek atsigavęs jis diktavo, o raštininkas rašė... Kai laiškas buvo baigtas, prie jo priėjo Manvydas.

— Karaliau, – tarė jis, – kariai iš Trakų dar nesiskirsto.

— Gera būtų, – atsakė Vytautas, – bet jau vėlu... Nors dar ne viskas prarasta... Dabar reikia pradėti nuo kito galo. Po mano mirties išsirinkit taurų vyrą, paremkit jį ginklu... Netikėkite lygybe, kurią jums atneša stipresnis, netikėkite raštais, kuriuos galima perskaityti kaip kam patinka, netikėkite primesta draugyste...

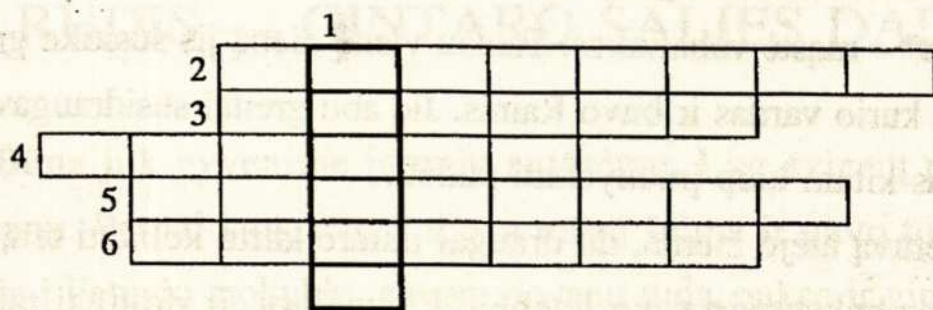
Ir kai 1430 metų rudenį pirmieji šalčiai pasidabravo Galvės ežero

pakrantes, pro pilies didžiuosius vartus išėjo gedulinga eiseną. Šventaragio slėnyje pirmą kartą nebuvo sukrautas laužas. Didįjį Lietuvos kunigaikštį Vytautą, Kęstučio sūnų, Gedimino anūką, apkrikštytą Aleksandro ir Vygando vardais, visiems varpams skambant, nuleido į naujos Katedros požemius ir prislėgė sunkiu marmuriniu akmeniu. Susirinkę bajorai ir didikai net nenujautė, kad po tuo didžiuliu svetimu luitu jie prislėgė ir save, ir taip keistai, kaip kraitį, atiduotą ir savo noru laisvės atsisakančią Lietuvą. Jie tiesiog negalėjo nujusti, nebuvo kada, nes ruošėsi naujam karui...

Legatas – pasiuntinys, įgaliotinis

Unija – sąjunga, susivienijimas

Batistas – plonas audeklas

1. Bičių „namas“
2. Kunigaikštis, Pilėnų gynėjas.
3. Bajoro sodyba.
4. Vytauto dukra.
5. Mūšis, kuriame kryžiuočių ordino galybė buvo galutinai sutriuškinta.
6. Priemonė, skirta apsisaugoti nuo piktųjų dvasių.

(1. Avilys 2. Margiris 3. Dvaras 4. Sofija 5. Žalgiris 6. Kryžius)

MŪSŲ KŪRYBA

Maironio lit. mokykla Lemonte

SEPTINTOKAI KURIA PASAKĄ

PASAKA APIE BORUŽĘ (DIEVO KARVUTĘ)

Seniai, seniai, už devynių upių, už septynių kalnų, už trijų jūrų, vienoje Žemės vietoje, kuri vadinosi Lietuva, gyveno mažas baltas vabaliukas. Jis turėjo sparnelius ir galėjo skraidyti kur tik panorėjęs. Tačiau vabaliukas niekur neskraidė, nes buvo liūdnas. „Spalvas turi visi: ir medžiai, ir gėlės, ir paukščiai, ir vabalai, ir žvėrys, ir žuvys. Tik aš vienas toks nelaimingas, nes esu visiškai baltas ir niekam nereikalingas" – mąstė vabaliukas. Tačiau vieną dieną jis susitiko gražų rainą katiną, kurio vardas ir buvo Rainis. Jie abu greitai susidraugavo ir nutarė vienas kitam kaip įmanydami padėti.

Kai į Lietuvą atėjo žiema, du draugai nutarė kartu keliauti ten, kur šilta. Katinas bakstelėjo savo letenėle į žemėlapi, ir draugai nutarė vykti Floridon, ten, kur saulė žeme ridinėja, ten, kur šiltas vanduo, skaisti saulė ir daug daug spalvų. Kelionė buvo ilga ir nelengva.

Pagaliau du draugai pasiekė Floridą. Kiekvieną dieną bičiuliai ėjo maudytis, kaitinosi saulėje. Baltasis vabaliukas net nepastebėjo, kaip iš balto virto gražiu raudonu vabaliuku. Ta spalva jam labai tiko, nes dabar vabaliuką buvo galima pamatyti iš labai toli.

Vieną dieną Rainis ir vabaliukas nutarė aplankyti Juodąjį krioklį,

kurio vanduo krito iš 7 pėdų aukščio ir maži vandens purslai tiško į šalis. Virš krioklio nuolat kabojo septyniaspalvė Laumės juosta, dar vadinama Vaivos juosta arba vaivorykste. Rainis ir vabaliukas buvo nustebinti Juodojo krioklio galybės ir didybės. Vabaliukas nepajuto, kaip keletas lašų užtiško jam ant sparnelių. Dabar sparneliai jau turėjo mažus juodus taškučius.

Pailsėję su draugai grįžo Lietuvon.

Ir dabar Lietuvoje vasarą galime pamatyti mažus raudonus su juodais taškeliais ant sparnų vabaliukus, kurie vadinami boružėmis arba Dievo karvutėmis. Kai toks vabaliukas nutupia ant rankos, tu jam tyliai pašnibždėk tokią dainelę: „Dievo karvute, skriski į dangų, ten tavo vaikai žiūri pro langą“... Ir vabaliukas nuskris.

RUDIS — GINTARO ŠALIES DALELĖ

Būna juk gyvenime įdomių sutapimų. Lyg šviesių pilnų saulės dovanų. Pernai lapkričio 5 dieną mūsų šeima ir gavo tokią dovaną. Atėję į lietuvių mokyklą, gavom dovanų rudą, aukso ir gintaro spalvos kačiuką. Tokį mielą kačiuką ir dar su kraičiu: dežute smėliui, dubenėliu, vitaminais ir maistu „Wiskas“. Tuo pat mokykloje išrinkome jam vardą – Rudis. Šeimoje Rudis tapo visų mūsų keturių vaikų numylėtiniu. Vaikai mokosi ne tik žaisti su Rudžiu, bet ir pasirūpinti juo: keisti smėlį, eiti su juo į lauką. Rudis su malonumu strykinėja ant medžių, jau nebebijo mūsų juodo šuniuko Bilo, vakarais šildosi prie pečiaus, o naktį miega, įsilipęs pas kurį nors iš mūsų į lovą.

Man ypač maloni ši gintaro šalies dalelė, nes gavau ją tą dieną, kai mano Tėveliui būtų sukakę 75 metai, o jo jau 11 metų kaip nebėra. Visada prisimenu pirmuosius lietuviškus žodžius, kuriuos liepė pakartoti mokyklos direktorė, stuktelėjusi kumsčiu į stalą: „Aš turiu mažą kačiuką“. Padrąsinta tėvelio, priėjau ir padariau tą patį, stuktelėjau kumsčiu į stalą ir pasakiau: „Aš turiu mažą kačiuką“. Šis žingsnis nulėmė tai, kad mane priėmė į S. Nėries mokyklą, nežiūrint, kad

dar nemokėjau lietuvių kalbos. Mano tėvelis buvo inžinierius – statybininkas ir dalyvavo, statant naują mokyklos pastatą, norėjo, kad ir aš, kaip ir mano vyresnysis brolis, mokyčiaus šioje mokykloje.

Savo gintariniam lobiui dar neleidžiame vienam rasti lauke, nors jis, kaip ir visi katinai mėgsta vaikščioti, kur nori pats, ir nemėgsta, kai varžomas jo savarankiškumas. Rudis atnešė mums daug šilumos, meilės ir šypsenų. Tokius jausmus mūsų šeimai dovanojo ir vasaros atostogos Lietuvoje, kai susitikome su artimaisiais ir draugais, kai vaikai pabuvojo tikroje viduramžių pilyje Trakuose, matė ten riterių turnyrus, matavosi šalmus ir laikė rankose kardus. Dienas, praleistas

Vilniuje ir Trakuose, visus metus prisimename, kaip didelę šventę - Rudis mums – mažytė tos šventės dalelė. O, svarbiausia, kad čia Kryme, Simferopolyje „Vaivorykštės“ festivalio metu, mes radome Lietuvos dalelę, susipažinome su lietuvių draugijos pirmininke Valyte Loginova, prašnekom su ja lietuviškai ir buvom sutikti, kaip artimi, seniai pažįstami draugai. Jau kartu, labai puikiai, lietuviškoje aplinkoje atšventėm šv. Kalėdas, p. Valytė visus papuošė tautinėmis juostomis, gintariniais karoliais. Viskas buvo papuošta žvaikidėmis, siuvinėtomis ir megztomis servetėlėmis, skambėjo lietuviška muzika, visi dainavome lietuviškas dainas. Kalėdų senelis ir jo padėjėja, apsirengę tautiniais rūbais, dovanojo vaikams dovanėles – saldumynus „Gedimino Pilies“ dėžutėse. Mano vaikai dar patys nebuvo užlipę į Gedimino pilį, matė ją nuo Katedros aikštės. O man Gedimino pilies bokštas visada primena studentavimo laikus, kai, dirbdama laisvu laiku kiemsargiu, užlipdavau į Gedimino kalną, atrakindavau didžiuliu raktu bokštą ir valydavau sniegą. Austos juostelės primena mokyklą, kai uniformas papuošdavom jas pasirišusios. O darbų pamokų metu pačios jas ausdavom net plaukų segtukų pagalba.

Vaikai, po susitikimų lietuvių draugijoje sakė, kad jiems atrodė, jog atsidūrė Lietuvoje. O tai didžiausias pagyrimas! Čia radome šiltus, gerus, draugiškus santykius, kuriuos reikia puoselėti ir saugoti, kaip didžiausią, brangiausią dovaną.

*Irena Bezekavičiūtė-Babadzam
Simferopolio miesto sekmadieninės
Krymo lituanistinės mokyklos mokytoja*

Eilėraščius sukūrė Lenkijos lietuviškų mokyklų mokinės

TU TOKIA GERA

*O mamyte mylima,
Tu esi tokia gera.
Mane glostai ir myli,
Prie savęs mane glaudi.
Kai sergu, mane slaugai,
Glostai galvą ir sakai:
— Atiduočiau auksą, rojų,
Kad pasveiktum, mylimoji!*

Asta Jurkūnaitė

MANO MAMYTE!

*Tu, mano mamyte,
Geroji mamyte.
Aš tave myliu
Iš visos širdies.
Ryt anksti pabusių
Ir laiminga būsiu,
Kad saulutę – mamą
Prie savęs matysiu!*

Vida Moliušytė

MOČIUTĖ

*Močiute mylimoji,
Tu mane auginai.
Naktim Tu nemiegojai,
Dainelę niūniavai.*

*Seki man pasakėlę,
Išmokai daug darbų,
Ir mano rūpestėlį
Išsprendžiame kartu.*

*Ar laimė, ar nelaimė,
Šalia manęs esi
Ir mano svajonėlę
Tikrove paverti.*

*Močiute Tu brangioji,
Myliu Tave karštai
Ir noriu, kad gyventum
Laimingai ir ilgai.*

Milda Kuculytė

Viename gražiame vienkiemyje, tolėliau nuo miestelio, buvo graži sodyba. Prie sodybos tekėjo mažas upelis, kuriame plaukiojo daug mažų žuvyčių. O prie to upelio stovėjo senas ir didelis medis. Ir jo viršūnėje tėvai gandrai susisuko didelį gandalizdį. Šviečiant pavasario saulutei, mama gandrienė išperėjo tris gražius gandriukus. Tėvai jais rūpinosi, nešdami maisto. Ir gandriukai sparčiai augo. Vieną ankstų rytą, kai tėvai gandrai buvo išskridę ieškoti maisto, vienas gandriukas iškrito iš lizdo. Tik jam pasisekė, kad jis nukrito ant minkštos žolytės.

Bet tą rytą prie upelio žvejojo sodžiaus vaikai. Ir jie pamatė nukritusį gandrelių. Paėmę tą gandrelių pamatė, kad sulūžus jo kojelė. Parsinešė paukštelį į namus, surišo jam kojelę ir paskambino gyvūnėlių daktarui. Daktaras pagydė gandriuko kojelę. Berniukai nunešė paukštelį prie savo medžio. Tėvai gandrai džiaugėsi savo gandriuku. Juos išmokė skraidyti. Atėjus rudeniui, visa gandrų šeima išskrido į šiltuosius kraštus.

Ir kaip kiekvieną pavasarį jie tikriausiai sugriš...

Agnė Pancerovaitė, Čikagos lit. mokykla

KIŠKIS

Ramutė Skučaitė

*Strykt į aukštį,
Strykt į tolį,
Per meškos miegalės guolį.
Strykt per pusnį –
Minkštą, baltą,
Per eglutę – ir nešalta!
Kam gi rengtis,
Kam gi klotis,
Juk svarbiausia –
Treniruotis!*

LIETUVOS PADALIJIMAI

Mokydamiesi Lietuvos istoriją sužinojome apie jos kunigaikščius, žemes ir žmones. Mes ne tik sužinojome apie jos geras dienas, kai viskas buvo gerai ir švietė saulė, bet taip pat išmokstame apie dienas, mėnesius, metus, kurie buvo Lietuvai labai sunkūs. Daug mūsų lietuvių protėvių arba giminių kentėjo ir buvo išnaudojami kitų šalių ir jų valdovų. Vienas iš sunkiausių dalykų, kuriuos Lietuva pergyveno, buvo trys padalijimai. Pirmasis padalijimas įvyko 1772 metais. Antrasis padalijimas įvyko 1793 metais ir trečiasis padalijimas įvyko 1795 metais. Padalijimai vyko susitarus Rusijai, Prūsijai ir Austrijai. Jie kovojo dėl to, kas gaus specifines Lietuvos ir Lenkijos žemes. Po trečiojo ir paskutiniojo padalijimo buvo pasirašyta sutartis tarp šitų valstybių (Rusijos, Prūsijos ir Austrijos) bei paskutinį kartą pasidalintos Lietuvos – Lenkijos žemės.

Čia yra tik vienas Lietuvos istorijos aspektas – Lietuvos kritimas, bet jis yra labai svarbus. Be šitos istorinės informacijos mes nežinotume pilnos Lietuvos – mūsų tėvynės – istorijos.

Audrė Kapačinskaitė

„Geležinio vilko“ būrelis domisi ne tik Lietuvos istorija, bet ir Lietuvos politiniais reikalais. Šių metų vasario 24 dieną mūsų būrelyje apsilankė ekspremjeras Andrius Kubilius.

Jis pasidalino mintimis, kaip galima būtų pakeisti ekonomiką ir pagerinti Lietuvos gyventojų gyvenimą. Taip pat A. Kubilius palygino Lietuvos gyvenimą su Amerikos gyventojais. Jis mano, kad Lietuvai būtų naudinga įstoti į NATO, nes įstojus į NATO, įvairios kompanijos pradės investuoti savo pinigus į Lietuvą. Jis mano, kad dabar kompanijos mato Lietuvą nesaugią ir netvirtą ir nenori rizikuoti savo pinigais. Jeigu tos kompanijos investuotų į Lietuvą, tada atsidarytų Lietuvai naujos durys į pasaulio rinką. Tam pasiekti, mano A. Kubilius, pirmiausia Lietuva turi susitvarkyti ir paruošti reikalingus įstatymus, pagal kuriuos ir galėtų įstoti į NATO.

Justas Palionis

* * * * *

KOVO 11

Per kovo 11-ąją Lietuvoje žmonės kovojo, verkė ir žuvo. Lietuva daug metų kovojo dėl laisvės ir daug ašarų praliejo. Bet vistiek po visų kančių Lietuva atsigavo ir prisikėlė (1918.2.16 ir 1990.3.11).

Pagaliau Lietuva laisva ir ji pradėjo naują laisvą gyvenimą. Atėjo laikas viską iš naujo pradėti. Bus nelengva pradžioje, bet Lietuva yra stipri ir visus sunkumus ji nugalės.

Martyna Labinaite

MARIJA ŽMONIŲ GYVENIME

Kaipgi daug turime skaidraus, tyro gyvenimo pavyzdžių! Tie gerieji žmonės taip mylėjo Mariją! Prisiminkime tikrai, kad ir Stanislovą Kostką. Tas jaunas šventasis kartą sakė norįs aplankyti Marijos bažnyčią.

— Ar tu labai myli Mariją? – paklausė tėvas.

— O, tėve, kaip aš galiu Jos nemylėti, juk Ji yra mano motina! – atsakė šventasis jaunikaitis.

Pirmieji žodžiai, kurių jį išmokė dievotoji motina, buvo Jėzaus ir Marijos vardai. Jaunutis būdamas, jis pašventė Dangui savo skaistybę ir buvo Marijos kongregacijos narys. Žodžiai apie Mariją dažnai buvo vartojami jo raštuose. Net jo mokyklos sąsiuvinuose galima rasti įrašus:

— Marija, būk man gailestinga!

Dažnai dienos metu trumpai valandėlei pertraukdavo savo darbą ir, pakėlęs akis į dangų, koku nors trumpu atsidūsėjimu šaukdavosi Marijos. Būdamas jėzuitų noviciate, labai mėgo lankytis Marijos bažnyčioje ir visus savo darbus aukoti Marijai, kad Ji tą jo auką perduotų savo dievišajam Sūniui.

Bet gyvenimas pateikia ir priešingų pavyzdžių. Štai vienoje, neseniai Ispanijoje išleistoje knygoje aprašomas toks atsitikimas: Pirėnų kalnuose gyveno daktaras Fabas. Kartą dėl žaizdos kojoje į jį kreipėsi vienas prancūzas. Koją buvo tokioje būsenoje, kad iš žaizdų net rodėsi kirminai. Daktaras ėmėsi gydyti, tačiau niekas negelbėjo.

Nelaimingasis ligonis ir sako kartą daktarui:

— Viskas veltui. Meskime tą gydymą. Aš taip ir mirsiu.

— Kodėl taip sakai?

— Paaiškinsiu jums, daktare. Aš buvau kareivis. 1793 metais mūsų pulką revoliucinė vyriausybė pasiuntė į Ispaniją. Draugavau tada su Tomu ir Pranu. Tuo metu mes visi trys buvome persunkti modernių minčių – netikėjimo. Atvykę į vieną kaimą, ant vieno namų durų pamatėme Marijos statulą.

Tomas ir tarė: „Žiūrėkime, kuris geriau pataikysime į tą prietarams tarnaujantį dalyką“. Šovė ir pataikė į kaktą. Pranas pataikė į krūtinę. Prisiminęs savo dievotą motiną ir jos rodytą pagarbą Marijai, aš nenorėjau šauti, bet pabūgau išsiskirti iš draugų. Ištiesiau šautuvą, užsimerkiau ir šoviau. Kulka pataikė „Į koją?“, – užbaigė daktaras. — Taip, kaip tik į tą vietą, kur yra manoji žaizda. Viena senelė, mačiusi šiuos darbus, tada sakė:

— Eikite į karą! Tuo pačiu, ką jūs padarėte, bus ir jums atmokėta!

Ir štai jos pranašystė išsipildė. Pirmasis krito Tomas. Kulka jam pataikė į kaktą. Kaip tik į tą vietą, į kurią jo buvo pataikyta Marijos statulai. Sekančią dieną Pranciškus, lyg nujausdamas, kas atsitiks, tarė:

— Dabar mano eilė.

Jis neapsiriko. Kulka perskrodė jam krūtinę. Pamačiau jį besiraitantį

dulkėse ir besišaukiantį kunigo, kurio surasti nebuvo galima. Jau neabejojau, kas man atsitiks. Kulka sužeidė koją. Aš jau nebeišgysiu, tačiau dėkoju Dievui ir Švenčiausiajai Mergelei, kad suteikė man malonę daryti atgailą. Turiu viltį, kad užtariant Tai, kurią taip niekšišškai įžeidžiau, mirsiu Dievo draugystėje.

1928 metais gruodžio mėn. 8 dieną Madrido laikraštyje „La Estrella del Mar“ buvo aprašytas toks atsitikimas: Ispanijoje traukiniu važiuo trejetas karių. Jie kalbėjosi apie karą Maroke. Vyriausiasis iš jų nuolat žiūrėjo į laikrodį. Pirmą valandą nutraukė pokalbį ir tarė:

— Jūs sau šnekėkitės, o aš sukalbėsiu rožinį.

— Aš melsiuosi drauge su jumis, – prisidėjo viena keleivė.

— Ir mes, – atsiliepė kariai. Pabaigus rožinį, anas karys prabilo:

— Manau, kad jums įdomu, kodėl aš taip rūpestingai žiūrėjau, kad pradėčiau rožinį nustatytą valandą. Tai yra susiję su viena karšta kovų diena. Kulkos lėkė kaip lietaus lašai. Aš pats sužeistas kritau be sąmonės. Kai atsigavau, buvau pilnas dėkingumo Apvaizdai: jei būčiau kritęs į kairiąją pusę, būčiau nusiritęs į bedugnę ir mirtis būtų turėjusi viena auka daugiau. Padėkojau Dievui ir tuoj prisiminiau, kad jei pateksiu į priešų rankas, žiauriai žūsiu. Taigi aš ėmiau melstis:

— Marių Žvaigžde, Dievo Motina, jei mane atvesi prie savųjų ir išsaugosi nuo tų tigrų rankų, aš prižaduo: kasdien kalbėsiu rožinį, pradėdamas tą valandą, kurią mane išvaduosi. Ir pradėjau šliaužti, labai labai pamažu. Koks buvo mano džiaugsmas, kai pamačiau ispanų būrį! Buvo pirma valanda. Štai kodėl, mums besikalbant, aš žiūrėjau į laikrodį.

Tegu šie įvykiai ir mus uždega nuolat tarnauti Marijai.

AR ŽINAI?

ŽIRAFĀ

Jos kailio raštas primena tinklą, o artimos žirafos pusseserės, gyvenančios labiau į pietus, kailis išmargintas netaisyklingomis žvaigždutėmis. Kiekvienos žirafos kailio raštas skirtingas – nerasite dviejų vienodai raštuotų žirafų. Stovėdamos medžių paunksnėje jos susilieja su mirgančiais lapų šešėliais.

Žirafos aukštis siekia 5,8 metro, patinas gali sverti net iki 750 kg, patelės šiek tiek mažesnės. Priekinės jų kojos ilgesnės už užpakalines, krūtinė tvirta ir plati. Ausys mažos, o ant galvos trumpos, oda apaugusios išaugos – nei ragai, nei ragiukai (poragai?), kurių žirafa niekada nenumeta. Šis atrajojantis gyvulys minta jaunais akacijų, mimozų bei kitų medžių ūgliais ir lapais. Nė vienas žemės gyvūnas nepasiekia taip aukštai, todėl žirafa neturi konkurentų. Ilgu liežuviu, siekiančiu pusę metro, ji apveja ir nuskina šakelę. Tačiau toks ilgas kaklas tampa labai nepatogus, kai reikia atsigerti. Tada žirafa turi smarkiai išsiskęsti, nes kitaip galva nepasiektų žemės.

Jos kaklas siekia 3 metrus, bet jame taip pat kaip ir kitų gyvūnų, pavyzdžiui, katino ar net peliuko kakle, yra septyni slanksteliai, tik labai ilgi ir stori.

Žirafa nemoka plaukti ir nemėgsta pliuskintis vandenyje, tačiau rūpinasi savo švara. Ilgu liežuviu ji rūpestingai išsišluoja iš kailio įvairius nešvarumus ir įkyrius parazitus. Vietas, kurių nepasiekia liežuviu, nutrina ilgomis kojomis. Kartais ji trina į medžių kamienus,

kurių žievė nušveičia kailį lyg šepetys.

Savo pilve būsima mama žirafa nešioja žirafiuką 14-15 mėnesių. Šie gyvūnai atveda tik vieną jauniklį. Ką tik gimęs mažylis būna 160-180 cm aukščio ir jau po kelių valandų pajėgia sekti motinai iš paskos. Ji rūpestingai prausia žirafiuką savo liežuvio, o kartais jai padeda ir bevaikės „tetos“ žirafos. Po keturių mėnesių jauniklis pradeda savarankišką gyvenimą.

Žirafos gyvena mažesnėmis ar didesnėmis grupėmis, kuriose gyvuoja įstatymas: vienas už visus, visi už vieną. Jos ramaus charakterio, todėl retai kada pykstasi ir beveik neturi priešių. Tačiau prireikus žirafos ginasi stipriomis kanopomis ir kaulinėmis galvos išaugomis. Bet dažniausiai jos stengiasi vengti susidūrimo su priešininku. Turėdama ilgą kaklą žirafa iš aukšto stebi aplinkinius plotus ir vos tik pamačiusi pavojų puola bėgti, o jai iš paskos pasileidžia antilopės ir zebrai.

Arabai ir turkai vadino žirafą „serafe“, tai reiškia „žavi“, o europiečiai sugalvojo pavadinimą *cameleopardus* – kupranugaris leopardas. Suragėjusi oda ant kojų, kaklas bei mentės primena kupranugarį, o dėmėtas kailis – leopardą. Žirafos uodega baigiasi kutu, kaip asilo.

1827 metais žirafos „promočiutė“ iš Egipto buvo atgabenta į Prancūziją. Savomis kojomis, lydimą gausaus susižavėjusių stebėtojų būrio, ji turėjo keliauti iš Marselio į Paryžių. Jau po kelių savačių mados besivaikančios paryžietės pradėjo puošti rankinėmis, nosinaitėmis ir skėčiais, margintais žirafišku raštu.

Žirafos buvo smarkiai išnaikintos dėl savo kailio ir mėsos, todėl dabar daugiausia jų gyvena nacionaliniuose parkuose.

Šiaurės pusrutulyje yra žvaigždynas, pavadintas Žirafos vardu.

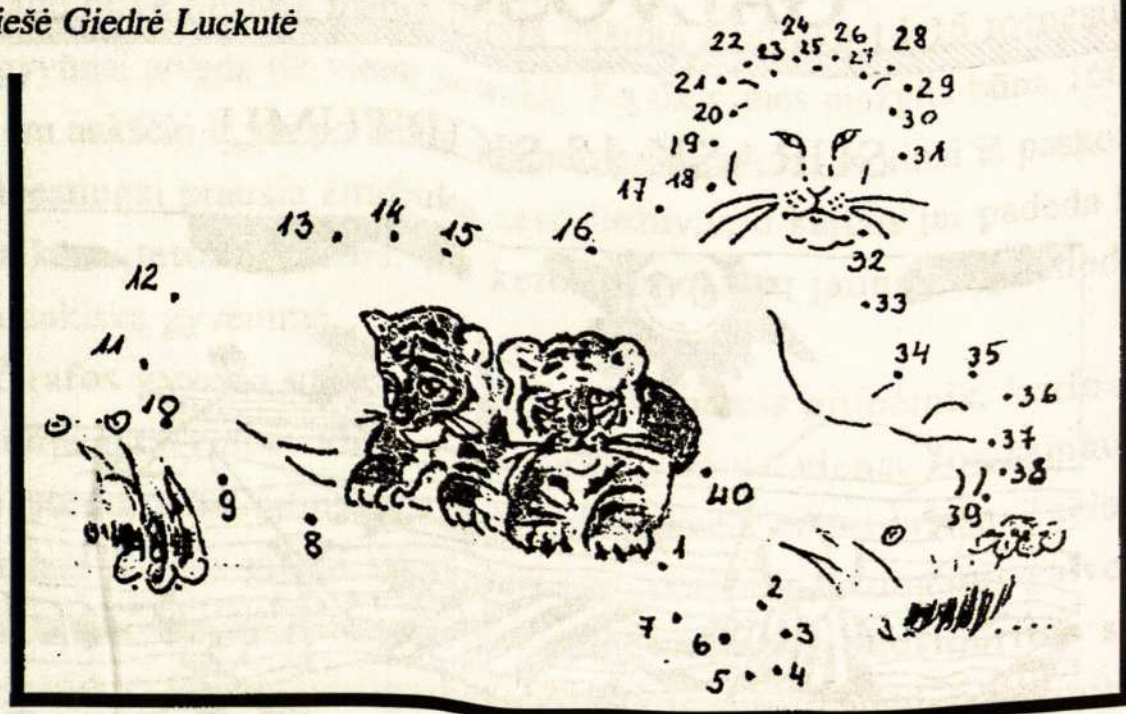
GALVOSŪKIAI

SURASK 15 SKIRTUMŲ

Sujunk taškelius.

Nupiešė Giedrė Luckutė

IŠBRAUK EUROPOS SOSTINES

Sudarė Jūratė Malinauskaitė

Amsterdamas, Paryžius, Viena,
 Talinas, Stokholmas, Sofija,
 Kijevas, Helsinkis, Roma, Ankara,
 Minskas, Madridas, Damaskas,
 Ryga, Skopai, Lisabona, Jeruzalė,
 Tirana, Zagrebas, Atėnai, Bernas,
 Tbilisis, Amanos, Budapeštas,
 Belgradas, Kišiniovas, Maskva,
 Jerevanas, Bratislava, Varšuva,
 Sarajevas, Oslas, Praha.

A	S	U	I	Ž	Y	R	A	P	H	V	I	E	N	A
M	T	A	L	I	N	A	S	I	S	I	L	I	B	T
S	O	F	I	J	A	M	P	R	A	H	A	G	E	E
T	K	I	J	E	V	A	S	F	L	O	A	S	R	N
E	H	E	L	S	I	N	K	I	S	H	A	A	N	A
R	O	M	A	N	K	A	R	A	O	G	V	R	A	I
D	L	A	M	I	N	S	K	A	S	A	U	A	S	Z
A	M	D	A	M	A	S	K	A	S	O	Š	J	X	A
M	A	R	S	F	S	A	N	A	V	E	R	E	J	G
A	S	I	K	B	R	A	T	I	S	L	A	V	A	R
S	K	D	V	K	I	Š	I	N	I	O	V	A	S	E
R	O	A	A	B	E	L	G	R	A	D	A	S	A	B
Y	P	S	B	U	D	A	P	E	Š	T	A	S	O	A
G	L	I	S	A	B	O	N	A	O	A	G	H	F	S
A	E	L	A	Z	U	R	E	J	T	I	R	A	N	A

JUOKŲ MAIŠELIS

Jonukas netyčia iškūlė kaimynui langą ir bėga, kiek įkabindamas, slėptis. Kaimynas jį pasiveja, stveria už pakarpos ir klausia:

- Ar žinai, mažas nenaudėli, kad už išdaužtą langą teks sumokėti?
- O kaipgi? Todėl ir bėgu namo, pinigų atsinešti!..

...

— Jonuk, vakar vakare spintoje buvo trys saldainiai, o šiandien – tik vienas. Kaip tai suprasti?

— Mamyte, aš tamsoje vakar ano nemačiau...

— Koks paukštis nesuka lizdo?

— Gegutė.

— Kodėl?

— Ji gyvena sename laikrodyje.

— Loreta, kada tavo gimtadienis?

— Kai svečiai ateis.

Simukas labai išsiblaškęs. Štai susitinka jis kieme savo draugą Pauliuką ir sako:

— Kviečiu tave į savo gimtadienį. Ateis Eglutė, Pauliukas...

— Taigi aš ir esu tas Pauliukas! – nustemba Pauliukas.

— A, tai nieko. Vis tiek ateik.

...

Per lietuvių k. pamoką mokiniai rašo rašinėlį. Mokytoja prieina prie Onytės ir sako:

— Onyte, perrašyk į švarų lapą.

— O ką, ar šis purvinas?..

...

— Petriuk, aš tau nupirkau gaublį, o tu jo neprižiūri – visas dulkėtas!

— Aš gi negaliu valyti dulkių nuo viso Žemės rutulio...

— Darželyje geras buvai?

— Taip, kai auklėtoja liepė, kampe stovėjau!

*Šypsos močiutė,
Šypsos vaikučiai...*

Sveikiname močiutės Motinos dienos progą!

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410

34 eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė 2001 gegužė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė